

CHAOSMOS

2012 yılında başladığım Chaosmos projesi, endüstri devrimi sonrası bunalımın ve nihayetinde çöküşün izlerine odaklanmış, belgesel olmaktan uzak, öznel algı ve kişisel gözlemlere dayanarak yaratılmış bir distopik kurgu ile yüzleşme arayışıydı.

Sınır tanımaksızın doğa ve “öteki” üzerinde egemen olma tutkusunun, emeğine yabancılaşan insanın parçası olduğu doğa ile birlikte kendisine de yabancılaştığı ve nihayetinde kendi türünü yok etmekte olduğu bir sürecin izlerini arayan bir çalışmaydı.

Chaosmos, benim için aynı zamanda Narcissus’u barındırıyordu içinde. Biraz farklı bir okumayla insanın ürettiğine hayranlığının kendi sonunu getireceğini görüyordum burada.

Chaosmos, günümüzde var olmanın adeta büyüme kavramıyla anıldığı, rekabetçi politikalar sonucu daha çok üretme, daha çok tüketme ve hatta daha çok üreme sürecinin bir sıkışmışlıktan ibaret olduğu ve doğanın ve insanlığın sonunu hızla getirdiği, çekilen fotoğrafların bu mutlak sonun bugünden öngörülen bir yansıması olarak değerlendirildiği bir çalışmaydı.

2017 yılına kadar süren ve yirmibeş ülkeye uzanan bu devr-i alem sürecinde çekilen fotoğraflar ile Kazakistan’da uygulanan tarım politikaları sonucu çölleşmiş Aral Gölü’nden, ABD’deki otomotiv sektörünün rekabetçi dünya piyasalarına direnemeyişi sonucu bir hayalet kente dönüşmüş Detroit’e, Japonya’da yine küresel rekabete yenilerek terk edilmiş Iwate kömür madenlerine, Ukrayna’da, Çernobil’de ve Japonya’da, Fukuşhima’da gerçekleşen nükleer felaketlerden geriye kalanlara, Balkanlarda, eski Yugoslavya’da, soğuk savaştan bu güne kalan izlere uzanan, Kuzey İtalya’da insan hakları ihlallerine karşı verilen tepkiler sonucu kapatılmış akıl hastanelerine ve daha pek çok alanda yaşanmışlığın izlerini arayan bir çalışma oldu.

Fotoğraflarımla bilgi aktarmak, bir mekanı tanıtmak, bir sürece tanıklık etmek değil, izleyicinin duygularına ulaşabilme çabası içinde oldum. Hangi fotoğrafın ne zaman ve nerede çekildiği bilgisini aktarmamayı, öyküsünü anlatmamayı seçtim. Bu farklı mekanların ortak yanlarını bulabileceğim fotoğrafları bir araya getirmeye çalıştım. İstedim ki izleyen tanımlanmış olan “öteki”nin acısına bakmanın rahatlığından uzaklaşsın ve kendi yaşamına dokunabilecek bir bağ kurabilsin bu uzak diyarlarda çekilmiş fotoğraflarla.

Seçtiğim mekanların bir diğer özelliği de bu mekanların pek çoğunun, benim de çocukluk yıllarımdaki (60’ların sonları, 70’lerin başları) gelişmelerin, geleceğe umutla baktığımız o dönemlerin izlerini taşımasıydı.